

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΛΕΤΑΓΕ

Η ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΤΗΝ ΝΥΧΤΑ...

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΠΡΗΓΟ Υ Μ Ε - ΝΩΝ). 'Η νεαρά Παρισινή Ντενίζ Φαθρέιγ, μένοντας όρφανή, πηγαίνει κι' εγκαθίσταται στον θείο της Σουλβαίν Φαθρέιγ και στη θεία της 'Αδριανή, στο έξο-

χικό τους σπίτι στο Μαλβάλ, ένα σπίτι απομονωμένο κι' έρημικό. 'Εκεί όμως, από την πρώτη κιόλας ημέρα της αφίξεώς της, συμβαίνουν πολύ περίεργα και τρομαχτικά γεγονότα. Μυστηριώδεις, άορατοι και σχεδόν υπερφυσικοί έχθροι απειλούν την οικογένεια Φαθρέιγ. Το πρώτο θράδυ, η Ντενίζ με τη θεία της 'Αδριανή βρίσκουν ένα κομμάτι άσπρο χαρτί, άπάνω στο οποίο είχε χαραγμένος ένας μαύρος πένθιμος σταυρός... Και την επομένη, το θράδυ πάλι, καθώς η Ντενίζ με τη θεία της γυρίζουν από ένα περίπατο, αντιλαμβάνονται πως ο Σουλβαίν Φαθρέιγ έχει εξαφανισθεί από το σπίτι... Ψάχνουν παντού και τέλος τον βρίσκουν κρεμασμένον έξω από το παράθυρο του γραφείου του. 'Επειτα από λίγες στιγμές, το πτώμα του κρεμασμένου εξαφανίζεται μυστηριωδώς. Το καταπληκτικό αυτό γεγονός τις αναστατώνει και περίτρομες, η δυο γυναίκες ζητούν την επέμβαση των αρχών κι' άμέσως φθάνουν επί τόπου ο άνακριτής Φεγιέ και ο άστυνομικός επιθεωρητής Ταβερνιέ, οι όποιοι του κάκου προσπαθούν να θρούν ένα ίχνος που να τους οδηγήσει στην λύση του τρομακτικού μυστηρίου. 'Επειτ' από λίγες μέρες και δεύτερο έγκλημα γίνεται στο σπίτι. 'Ο Φλοράν Κορντιέ, ένας γέρος θείος των Φαθρέιγ, βρίσκεται στραγγαλισμένος στην κάμαρή του).

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

— Θεωρώ προτιμότερο να σάς προειδοποιήσω... άρχισε να λέη ο Ταβερνιέ.

'Η φωνή του έτρεμε έλαφρά, καθώς πρόσθεσε:

— 'Ενα δεύτερο έγκλημα διεπράχθη εδώ...

Το δωμάτιο δέν παρουσίαζε καμμιά άταξία...

'Επάνω στο κρεβάτι, η χνουδωτή κουβέρτα ήταν άναστατωμένη. 'Εκρυβε όλο το άπάνω μέρος του σώματος... Κάτω από το σεντόνι τά πόδια μοναχά διαγραφόντουσαν.

'Ο Μωρίς Ταβερνιέ μπήκε μέσα και κύτταξε... Τά μάτια του θείου Φλοράν ήταν πεταγμένα έξω από τις κόγχες του, το πρόσωπό του μελανιασμένο και παρουσίαζε ίχνη στραγγαλισμού.

'Εξαφνα άκουσε τη θεία 'Αδριανή να φωνάζη πίσω του:

— Ντενίζ !... Ντενίζ !...

'Ο άστυνομικός ξαναβγήκε στον διάδρομο και είδε τη νέα σωριασμένη άναίσθητη κάτω... 'Η 'Αδριανή Φαθρέιγ ήταν γονατισμένη πλάι της...

'Ο Ταβερνιέ την άνασήκωσε στην άγκαλιά του και την μετέφερε στο κρεβάτι της.

— Μείνετε κοντά της είτε στην θεία 'Αδριανή. Θα γυρίσω άμέσως.

Και ο άστυνομικός έτρεξε κι' έρεύνησε όλα τά δωμάτια. 'Ανέβηκε επάνω στη σοφίτα, κατέβηκε στο κάτω πάτωμα, μπήκε μέσα στο άτελιέ, μα δέν θρήκε κανένα, δέν άνακάλυψε το παραμικρό ίχνος.

'Η πόρτα της εισόδου ώστόσο ήταν πάντα κλεισμένη με τον σύρτη, πράγμα που σήμαινε ότι κανένας δέν είχε μπορέσει να βγή έξω.

X

ΜΕΤΑ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

'Η Ντενίζ είχε άνακτήσει τις αισθήσεις της, όταν ο Μωρίς Ταβερνιέ ξαναγύρισε στην κάμαρή της. 'Η θεία της 'Αδριανή καθόταν κοντά της με την όψι άναστατωμένη.

'Ο άστυνομικός πλησίασε τη νέα και τη ρώησε με γλυκό τόνο:

— 'Όταν με είδατε απ' αυτό το παράθυρο στον δρόμο, πρό πόσων λεπτών είχε συντελεσθή τό... έγκλημα; Σκεφθήτε καλά πριν μου άπαντήσετε ;

'Η Ντενίζ δίστασε λίγο κι' έπειτα άπάντησε:

— Τριάντα δευτερόλεπτα θα είχαν περάσει πάνω - κάτω από τη στιγμή που άκουσα μιá πνιγμένη κραυγή...

'Ο Ταβερνιέ δέν μπόρεσε να συγκρατήσει την έκπληξί του και είπε:

— Τριάντα δευτερόλεπτα ;... Μα είναι αδύνατον ο δολοφόνος να είχε βγει έξω, όταν μπήκα εγώ μέσα. Θα τον έβλεπα...

Στάθηκε μιá στιγμή κι' έπειτα έξακολούθησε:

—... Είν' αλήθεια ότι μπορεί να έφυγε από ένα από τά παράθυρα της γαλερίας και να έτρεξε στο δάσος πίσω απ' το σπίτι ! 'Η πόρτα της κάμαρης σας ήταν κλεισμένη ;

— 'Όχι, άπάντησε η Ντενίζ. Την είχα αφήσει άνοιχτή.

'Ο Ταβερνιέ δέν μπόρεσε να την πιστέψη.

— Αυτή η πόρτα ήταν άνοιχτή ; είπε. Μα πως τότε ο δολοφόνος μπόρεσε να μπη στην κάμαρη του θείου σας Φλοράν ;

Κι' άμέσως, χωρίς να περιμένη άπάντησι, άφησε τις δυο γυναίκες μόνες και ξαναγύρισε κοντά στο θύμα. 'Αμέσως θρήκε την εξήγησι της άπορίας του. 'Η κάμαρη του θείου Φλοράν επικοινωνούσε με το διπλανό δωμάτιο που έμενε άχρησιμοποίητο. 'Ο δολοφόνος είχε μπει από την πόρτα που ένωνε τά δυο δωμάτια και είχε πνίξει ξαφνικά τον θείο Φλοράν, ο όποιος ούτε τον είχε αντιληφθή καν την ώρα που πλησίαζε. Κατόπιν χρησιμοποίησε τον ίδιο δρόμο για να φύγη.

Μα γιατί είχε διαλέξει αυτήν την ώρα για να κάνει έγκλημά του; 'Ασφαλώς γιατί ήξερε πως η Ντενίζ ήτανε μόνη στο σπίτι. Χωρίς άλλο δέ ο ίδιος είχε αφήσει το χαρτί με τά μυστηριώδη σχέδια που είχε ως σκοπό να τους απομακρύνη μιá ώρα από το σπίτι. Που λοιπόν ήταν κρυμμένος για να επιβλέπη έτσι όλες τις κινήσεις τους ;

'Όλες αυτές η έρωτήσεις άπαιτούσαν μιá εξήγησι, κι' από την ταχύτητα με την όποια ο άστυνομικός θα πετύχαινε αυτήν την εξήγησι, εξηρτάτο ίσως η ζωή αυτών που έμεναν στο σπίτι.

'Ετοιμαζόταν να μπη στο διπλανό δωμάτιο, όταν εξαφνα του φάνηκε πως κάποιος χτυπούσε κάτω την τζαμωτή πόρτα.

Συγχρόνως άκουσε τη θεία 'Αδριανή και τη Ντενίζ που είχαν άκούσει κι' αυτές το χτύπημα να τον φωνάζουν κον

'Όλες αυτές η έρωτήσεις άπαιτούσαν μιá εξήγησι...

τά τους.

Ο αστυνομικός ξαναγύρισε προς αυτές.

Την ίδια στιγμή δυο χτυπήματα πιο ζωντανά ακούστηκαν κάτω στην πόρτα. Ο αστυνομικός άνοιξε το παράθυρο κι' έσκυψε για να δει ποιός ήταν.

Μπροστά στην πόρτα, ένας άντρας και μια γυναίκα περίμεναν. Άκουσαν το παράθυρο που άνοιξε... Ο άντρας τότε χαιρέτησε αδέξια και ρώτησε:

— Η κ. Φαβρέιγ είν' άπάνω ;

— Ναι, έδω είνε, απάντησε ο Ταβερνιέ. Τί την θέλετε ;

— Μας είπαν το μεσημέρι ότι ζητούσε ένα άντρόγυνο για ύπηρέτες... Είμαι χωρίς δουλειά... Η γυναίκα μου το ίδιο... Θα μπουρούσαμε νά...

— Μια στιγμή... τους διέκοψε ο αστυνομικός...

Και, γυρίζοντας προς την Άδριανή Φαβρέιγ της είπε:

— Είνε ένα άντρόγυνο που θέλουν να μπουν ύπηρέτες... Θέλετε να τους δήτε ;...

— Μά ποιός τους έστειλε έδω ; ρώτησε η θεία Άδριανή, άντι ν' απαντήσει.

— Θα τους ρωτήσω άμέσως, απάντησε ο αστυνομικός.

Και σκύβοντας πάλι άπ' το παράθυρο, ρώτησε :

— Ποιός σας είπε νάρθητε έδω ;...

— Μας τώπαν στού άμαξά το μεσημέρι. Μας είπαν μάλιστα,

ότι η δεσποινίς είχε λάει κατά τις έντεκα στο σπίτι της κ. Ντυμπρέιγ για να της θρή ύπηρέτες...

— Είστε άπό αυτά τά μέρη ;

— Όχι...

Ο αστυνομικός έκανε ένήμερη την Άδριανή Φαβρέιγ τών άπαντήσεων τών δυο χωρικών. Έκείνη τότε ψιθύρισε:

— Ναι, η Ντενιζ είχε πάει να δη την κ. Ντυμπρέιγ... Σ' αυτήν θασιζόμουν για να θρω το άντρόγυνο τών ύπηρετών για το όποιο σας μίλησα... Άκούστε... δέν ξέρω τί πρέπει να κάνω... Τί με συμβουλεύετε και σεις ;

Ο Μωρίς Ταβερνιέ φάνηκε και ο ίδιος στενοχωμένος.

— Μου είνε δύσκολο, είπε, να σας δώσω μια συμβουλή.

Αυτούς τους ανθρώπους δέν τους ξέρουμε... Όστόσο, δέν μου έκαναν άσχημη έντύπωσι...

— Αν δέν θέλετε να μείνετε μόνη θα μπορούσατε να τους πάρετε... Θα ήταν προτιμότερο να αισθάνεσθε κάποιον κοντά σας την νύχτα...

Γύρισε προς την Ντενιζ και την ρώτησε:

— Τί λές και σύ ;

— Δέν ξέρω, θεία μου... μά θυμηθήτε την περασμένη νύχτα...

Η θεία Άδριανή σηκώθηκε.

— Θα πάω να τους μιλήσω... είπε. Θέλετε να με συνοδεύσετε ;

— Εύχαρίστως, απάντησε ο αστυνομικός.

Και, σκύβοντας πάλι άπ' το παράθυρο, φώναξε στο άντρόγυνο:

— Περιμένετε... Θα σας ανοίξουμε...

Έπειτα, άπευθυνόμενος προς την Άδριανή Φαβρέιγ, πρόσθεσε:

— Πρέπει να τους καταστήσετε ένήμερους της καταστάσεως.

Έτσι θα ξέρετε αν μπορήτε να θασιζέσθε σ' αυτούς.

Ο αστυνομικός κ' η θεία Άδριανή έτοιμάστηκαν να θγοϋν άπό το δωμάτιο. Η Ντενιζ σηκώθηκε κι' αυτή.

— Θεία μου, είπε, θα σας άκολουθήσω.

— Δέν προτιμάς ν' αναπαυθής λίγο ;

— Όχι, θα σας άκολουθήσω. Δέν θέλω να μείνω μόνη...

Και κύτταξε την πόρτα του δωματίου που ήταν άπέναντι στο δικό της, την πόρτα του δωματίου του θείου Φλοράν...

Κατέβηκαν άμέσως κ' οι τρεις κάτω...

— Αν θέλετε, τους ανοίγετε, ψιθύρισε η θεία Άδριανή. Πριν άνοιξη, ο Μωρίς Ταβερνιέ έμπασε τις δυο γυναίκες στη σάλλα και τις παρακάλεσε να καθήσουν.

Έπειτα πήγε και άνοιξε. Ο άντρας ήταν καμμιά τριανταπενταριά χρόνων κ' η γυναίκα λίγο πιο μικρή.

— Πώς λέγεστε ; τους ρώτησε ο αστυνομικός με κάποια δυσ...

— Ζερμαίν Γκρελιέ, απάντησε ο χωρικός. Η γυναίκα μου λέγεται Άδριανή.

— Ποιά είνε η ταχτική δουλειά σας ;

— Δουλεύουμε σε ύποστατικά, μά τώρα είμαστε χωρίς δουλειά.

— Και σας είπαν ότι η κ. Φαβρέιγ ζητάει ύπηρέτες ;

— Ναι, σήμερα το μεσημέρι.

— Πρό πόσου καιρού είσθε στο Μαλθάλ ;...

— Δέν μένουμε στο Μαλθάλ. Έχουμε έξη θδομάδες τώρα που καθόμαστε σ' έναν ξάδελφό μας στο Μπλεκούρ.

Ο Μωρίς Ταβερνιέ γύρισε και κύτταξε έρωτηματικά την Άδριανή Φαβρέιγ, η οποία έσπευσε να του έξηγήση άμέσως.

— Το Μπλεκούρ είνε ένας συνοικισμός σε πέντε χιλιομέτρων άπόστουσι άπό το Μαλθάλ.

Έπηκολούθησε μια μικρή σιωπή. Ο άντρας στριφογύριζε το κασέτο του άνάμεσα στα χέρια του, ένω η γυναίκα κύτταζε την Ντενιζ που ήταν καταπληκτικά χλωμή.

— Ξέρετε τί συνέβη έδω ; ρώτησε άπότομα ο αστυνομικός.

Ο χωρικός φάνηκε στενοχωρημένος και τραύλισε:

— Ναι... μας είπαν...

— Τί σας είπαν ; ρώτησε πάλι ο Ταβερνιέ μ' αυστηρό τόνο.

— Μας είπαν ότι ο κ. Φαβρέιγ... δολοφονήθηκε...

— Αυτό μόνο :

Ο χωρικός ύψωσε τους ώμους του και δέν απάντησε τίποτε. Η γυναίκα του έσπευσε τότε να απαντήσει:

— Μας είπαν και ότι το πτώμα του εξαφανίστηκε μυστηριωδώς.

Μιλούσε γρήγορα με μια φωνίτσα διαπεραστική.

Αυτά λοιπόν σας είπαν; ξαναρώτησε ο Ταβερνιέ. Η μάλλον αυτά μόνο ξέρετε ;

Οι δυο χωρικοί κυττάχθηκαν εξαφνιασμένοι.

— Ναι, μάλιστα, κύριε, απάντησαν.

— Άγνοείτε ότι ένα άλλο έγκλημα διεπράχθη έδω ;

Τότε ο άντρας ρώτησε κι' ο τόνος της φωνής του έδειχνε πως η έκπληξις του ήταν ειλικρινής:

— Έν' άλλο έγκλημα ;

— Ναι, ο κ. Κορντιέ, ο θεός της κ. Φαβρέιγ δολοφονήθηκε μόλις πρό είκοσι λεπτών !

Πρώτη η γυναίκα άνέκτησε την ψυχραιμία της και είπε:

— Μά, κύριε, αν το δεύτερο αυτό έγκλημα διεπράχθη πρό είκοσι λεπτών πως μπορούσαμε να το ξέρουμε ;...

Έρχόμαστε κατ' ευθείαν άπό το Μαλθάλ και δέν συναντήσαμε στον δρόμο μας παρά δυο ξυλοκόπους, οι όποιοι δέν μας μίλησαν καθόλου...

— Σιναντήσατε δυο ξυλοκόπους ; ρώτησε ο Ταβερνιέ.

— Μάλιστα, κύριε, στη μέση του δρόμου...

Ο Μωρίς Ταβερνιέ γύρισε προς την Άδριανή Φαβρέιγ και της είπε.

— Και τώρα, κυρία μου, η σειρά σας να πήτε στους καλούς αυτούς ανθρώπους τις ύπηρεσιές που περιμένετε άπ' αυτούς...

Η θεία Άδριανή έκανε μια προσπάθεια κι' άρχισε να λήη:

— Θα φροντίζετε για το νοικοκυριό, για την κουζίνα, για τον κήπον και θα κάνετε μερικά θελήματα. Η δουλειά δέν είνε πολλή και την έβγαζε ως τώρα πέρα μια ύπηρέτρια μόνο. Δέν σας το κρύβω πως αν σας προσλαμβάνω, το κάνω αυτό για να μην είμαστε, η άνησιά μου κι' εγώ, μονάχες σ' αυτό το σπίτι. Μά πάντως σας κρατάω δοκιμαστικώς, χωρίς καμμιά ύποχρέωσι...

Και γυρίζοντας προς τον αστυνόμο, έπρόσθεσε:

—... Έπειτα άπό όσα συνέβησαν τώρα που η Ντενιζ κι' εγώ είμαστε μόνες, δέν ξέρω αν θα μείνουμε πειά έδω...

Ο Ταβερνιέ απάντησε έπιδοκιμαστικά:

— Ναι, τίποτε δέν σας ύποχρεώνει να εξακολουθήσετε να μένετε σ' ένα σπίτι τόσο άπόμερο... Μά, πριν κανονίσετε όλες τις ύποθέσεις σας, θα σας είνε δύσκολο να φύγετε...

Και, άπευθυνόμενος προς τον Ζερμαίν Γκρελιέ πρόσθεσε:

— Δέχεσθε λοιπόν να προσληφθήτε χωρίς όρους, χωρίς καμμιά ύποχρέωσι ; Η κ. Φαβρέιγ δέν θα σας κρατήσει παρά μερικές θδομάδες, μερικές ήμέρες ίσως... Σκεφθήτε προηγούμενως...

Ο Γκρελιέ ρώτησε τότε:

— Ο κύριος είνε συγγενής της κυρίας, θέβαια... Δέν μένει έδω ;...

— Είμαι ο αστυνομικός έπιθεωρητής που ανέλαβε την διαφώτισι του έγκλήματος.